

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

16. Sine cura esse posse injustè vexatos, etiamsi aduersarios suos in jus
secum ire diuinu[m] no[n] jubea[n]t, in hac vita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

li Heraclius Igitur, comperta rei iniquitate, Comitem anathemate fulminatam, ex Ecclesia exesse iussit. Comes, qui pius videri cupiebat, vulpino ingenio, obedientiam simulauit. Nam sacerdotum concilio, apud Sanctonas, habito, se stitit. subiecit, sponndit omnia se, quæ vi interuertisset, redditurum: dummodo iterum templum intrare, sacrisque officijs interesse permetteretur. Voti compos, ad ingenium redijt, ostenditque, qua verborum ambiguitate concilium sacrum decepisset. Quasdam enim domos restituit, sed vsq; ad puluisculum exinanitas ac spoliatas. Quod vbi intellexit Episcopus, denuò anathemate ferendum censuit, atque sacris omnibus rebus interdicendum. Ita constantia, cum perfidia certauit; cuius cōstantiæ præmium vt acciperet Episcopus, paulo post beata morte defunctus est. Præfule mortuo, quasi amoto pastore, lupus iterū se ouibus Christi aggregauit. Vt enim infamiam declinaret Comes, aditum denuò ad Ecclesiam impetrauit, sed nō, quo decebat modo; quia non nudis pedibus, vt pœnitens, sed manibus argenteis rediuit. Humanis ista oculis, non diuinis, satisfaciunt; coram quibus nulla potest hypocrisis occultari. Defunctus erat iam, ante aliquot menses, Heraclius Antistes, neque sanè Nantinum ad Dei tribunal citauerat; poterat ergo sibi Comes persuadere, omnia iam sua, apud illum, facinora esse obliterated. Sed si *vnus passer non est in obliuione, apud Deum*, quo pacto posset tam sancti Præfulis obliuisci? Ergo igitur vix pauci menses, à morte Heraclij ierant, cum Nantinus flagrantissima febre repente incensus, cæpit, more insanientis, vociferari: *Heu, heu, ab Heraclio Antistite exuror; ab illo crucior, ab illo ad iudicium vocor; Agnosco facinus, recordor iniuriarum, quibus eum oneraui*. In his ipsis clamoribus, febrili incendio consumtus, nefastum spiritum, ad diuinum tribunal (vtinam non etiam ad Gehennæ incendium!) expuit.

Luc. 12. 6.

XVI.

Videtis hîc, ô Christiani, nulla opus esse vobis, in hac vita, ad iniurias vindicandas, citatione? Hîc nunc patientiæ tempus est; in altera vita, erit tempus vindictæ. Cum diuino tribunali astabitis, sine peccato, & vlllo periculo, poteritis persecutores vestros, itidem ad illud, in ius, vocare. Nunc, vobis tacentibus, caussam vestram agit Deus; si eum agere sinitis, & non auertitis. Verè S. Gregorius scripsit: *Delinquenti Dominus nequam parci; quia delictum, sine vltione, non deserit. Aut enim ipse ho-*

S. Greg. 1. 9.
Moral. c. 27.

mo 172

mo in se pœnitens punit, aut hoc Deus cum homine vindicans percutit. Nequãquam igitur peccato parcitur, quia nullatenus sine vindicta laxatur. Deo itaque hanc curam relinquite, quia sanguinem seruatorum suorum ulciscetur: & vindictam retribuet in hostes eorum. Deuter. 32. 43.

Vos autem, ô viri Illustres, & Illustrissimi, nolite vobis promittere impunitatem, si ad vallem Iosaphat vos non auditis euocari ab ijs, quos tyrannicè premitis; quorum sanguinem exfugitis; quorum agros, fundos, piscinas, siluas, pecora inuaditis; quorum pecunias detinetis, equos abducitis, villas incenditis, filios & famulos occiditis; quorum totas regiones populationi, vastationi, in compendio dicam, bello diuturno, & affectatè protracto exponitis. Esto nemo viuens, nemo moriens vos ad Dei tribunal citet: citabunt tamen mortui, tantarum vtique iniuriarum non immemores futuri; citabunt ipsa facinora vestra, ad cælum, contra vos, clamantia; citabit ipsa Numinis iustitia, quæ multos damnat, quos nemo hominum accusat. Iam causæ latent, scietis aliquando, cur iste in iuuentute, ille in viridi ætate, alius tam validis adhuc viribus; & vnus quidem repentino morbo, alius repentino casu, tertius veneno, quartus in fluuio perierit. Aspexit Deus iniurias pauperum, & ad iudicium suum illos, è vita, euocauit. Hoc est, quod Spiritus S. monet: *Noli attendere ad possessiones iniquas, & ne dixeris: Est mihi sufficiens vita: nihil enim proderit in tempore vindictæ & obdurationis. Ne sequaris in fortitudine tua concupiscentiam cordis tui: & ne dixeris: Quomodo potui? aut quis me subijciet propter facta mea? Deus enim vindicans vindicabit. Ne dixeris: Peccaui, & quid mihi accidit triste? Altissimus est enim patiens redditor.* Atque ex his disputatis satis constat, posse innocentiam, citationis sorte, defendi, si homines citatione rectè, & fine debito, vtantur; non autem facilè huc veniendum; ne abutantur. Siquidem etiam corpori remedia periculosa nunquam, aut non, nisi summa cautione, adhibentur. XVII. Eccli. 5. 1.